

Γιατί δλ' αὐτά;

Τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴ δίνει ὁ ἴδιος. Στὴν ἴδια «ἀπολογία» του στὴν Ἐπιτροπὴ δὴλωσε: «Μὲ τὸν τρόπο πού παρουσίασα τὸ Ζαπάτα κατόρθωσα νὰ καταστρέψω τὸ εἶδωλο, πού οἱ κομμουνισταὶ μὲ τόσο κόπο εἶχαν στήσει».

Ἀπλῶς γὰρ νὰ πετύχει τὸν παραπάνω σκοπὸ του συμβιβάστηκε μὲ τὴν ἀρνησὶ τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας ἐξυπηρετώντας ἕτοι γινωστούς κύκλους τῆς τέχνης».

Ποῦ νὰ φαντάζονταν οἱ Μεξικάνοι ὅτι ἀπ' τὴ μακρυνὴ Ἑλλάδα, τὴ χώρα μὲ τὴν ἴδια αἱματοβαμμένη ἱστορία θάρχονταν ἕνα παιδί τῆς καὶ μάλιστα καλλιτέχνης, γὰρ νὰ κομματιάσει ἕνα λαμπρὸ διαμάντι τῆς ἱστορίας τους καὶ νὰ τὸ σκορπίσει σ' ὅλο τὸν κόσμον χωρὶς λάμπη, γεμάτο ἀπ' τοὺς λεκέδες πού ἀφῆσαν πάνω του τὰ χέρια τοῦ μίους.

Μὰ καὶ στὰ κατοπινὰ του ἔργα ὁ Καζάν ἀκολουθεῖ τὸν ἴδιο δρόμο. Στὸ «Διμάνι τῆς ἀγωνίας» καταπιάνεται μὲ

τὸ μεγαλύτερο κοινωνικὸ πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας, τὸ πρόβλημα τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ δίνει τὴν πιὸ ἀντικειμενικὴ λύση. Προσπαθεῖ ν' ἀποξενώσει τὸν ἐργάτη ἀπ' τὸ συνάδελφό του προσφέροντάς του τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία σὲ κάθε βῆμα πρὸς τὴν κατάκτηση τῆς ζωῆς. Τὸ ψυχολογικὸ μπιτσο πού κυριαρχεῖ στὴν ταινία εἶναι οἱ φράσεις τοῦ Τέρου: «Ὅλοι μας ἔχουμε καὶ τὶς βρομοδουλειές μας «κι ἐπομένως» ὁ καθένας σ' αὐτὸ τὸν κόσμο πρέπει νὰ κοιτάει μόνο τὸν ἑαυτὸ του. Παραβιάζει τὴν ψυχολογικὴ ἐξέλιξη τῶν ἡρώων του καὶ τοὺς ἐμφανίζει ἀντρεξίκελα, εἶτομα σὲ κάθε στιγμή νὰ ἀπακούσουν στὶς ψευτιές τοῦ φακοῦ. Πουθενὰ ὁ μὸς δὲν ἀντιμετωπίζου μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὰ προβλήματά τους οἱ ἐργάτες σήμερα.

Γι' αὐτὸ, τὸ περισσότερο μέρος τῆς ταινίας—τὸ ψυχολογικὸ—εἶναι ψεύτικον. Ἡ ἀλήθεια βρίσκεται ἀκριβὸς στὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ, τι παρουσίασε ὁ Καζάν.

ΘΑΝΟΣ ΓΡΑΙΚΟΣ

κοιτ. Τρίμ
1955/1956

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ.

ΤΟ Ζήτημα ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

Τὸ ζήτημα Καζαντζάκη ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει σὲ ὀξύτητα. Ὁ διωγμὸς τῶν ἔργων του ἀλλὰ καὶ γενικότερα ὁ διωγμὸς τοῦ πνεύματος, ἔχουν ἐξεγείρει τὴν κοινὴ γνώμη. Οἱ βουλευτὲς τῆς ἀντιπολιτευομένης ἐφεραν τὸ ζήτημα στὴ Βουλὴ καὶ ἐτόνισαν ὅτι «ἐξαπελύθη εἰς τὴν χώραν ἕνα ἀπαράδεκτον κύμα σκότους».

Ὅπως ἐξ ἄλλου εἶναι γνωστὸ τρεῖς δημοτικοὶ σύμβουλοι Θεσσαλονίκης, ἀνάμεσά τους καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, τιμωρήθηκαν μὲ 2μην ἄργία, ἐπειδὴ «συνέπραξαν εἰς τὴν ἐκδοσὶν ψηφίσματος διὰ τὸ θέμα τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν βιβλίων Καζαντζάκη». Οἱ περιφερειακὲς ἐπιτροπὲς Β. Ἑλλάδος τῶν κομμάτων ὅπως τοῦ Δημοκρατικοῦ κόμματος, τῆς Ε.Δ.Α. καὶ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Ρέντη ἐξέδωσαν ἀνακοινώσεις διαμαρτυρίας γιὰ τὶς ἀδικεῖς καὶ ἀβάσιμες αὐτὲς ποινές.

Στὴ συζήτηση 1 ὡς 4 Μαΐου στὴ Βουλὴ ἡ ἀντιπολιτευομένη ζήτησε νὰ σταματήσει ἡ δίωξις τοῦ πνεύματος καὶ νὰ μὴν τιμωρηθοῦν οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι Θεσσαλονίκης.

Στὴ συζήτηση ἔλαβαν μέρος οἱ βουλευτὲς κ. κ. Δουλαμάκης, Κοθρῆς, Μητσάκης, Μαρῆς, Χλουβεράκης, Ζαννῆς, Γρηγορίου, Τσατάνης, Ντεντιδάκης, Ζορμπᾶς καὶ ἄλλοι.

Ἐπὶ μνηθῶν—εἶπε ὁ κ. Ζορμπᾶς—κατόπιν καταγγελιῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, κατηγορήθη ὁ ποιητὴς Λειβα-

δίτης διὰ δῆθεν ἐπαναστατικὸν ποιητικὸν του ἔργον. Καὶ ἐφυλακίσθη ἐπὶ 6μηνον, διὰ νὰ ἀθωωθῆ ἀπὸ τὰ δικαστήρια τῆς χώρας. Πρὸ ὀλίγων μνηθῶν ἠμποδίσθη νὰ ὀμιλήσῃ εἰς μίαν πόλιν ὁ γνωστὸς ἐπιστήμων κ. Παπανοῦτσος. Ἡδὴ διώκεται ὁ Καζαντζάκης καὶ τιμωροῦνται οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι διότι ἔχουν τὸ θάρρος νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Τὸ κύμα αὐτὸ τοῦ σκοταδισμοῦ, πού ἐξαπελύθη εἰς τὴν χώραν εἶναι ἀπαράδεκτον. Πρέπει νὰ σταματήσει».

ΕΙΛΗΣΕΙΣ

Στις 28 Ἀπριλίου ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας ἐξελέξε σὸν μέλος τῆς, στὴν ἔδρα τῆς λογοτεχνίας τὸν κ. Γ. Ἀθανασιάδη—Νόβα (Ἀθᾶνα). Ὁ κ. Ἀθᾶνας ἐξελέγη μὲ τὴν πρώτη ψηφοφορία καὶ μὲ ἀπόλυτη πλειοψηφία (22 ψήφους). Ὁ ὑποψήφιος κ. Σ. Μυσιβήλης πήρε 10 ψήφους. Ἐτσι ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀποφάσισε νὰ συμπληρώσῃ καὶ τὴ β' λογοτεχνικὴ ἔδρα, μὲ μοναδικὸ ὑποψήφιο τὸν κ. Μυσιβήλη. Ἀλλὰ ὁ μοναδικὸς ὑποψήφιος κ. Μυσιβήλης δὲν κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸ ψήφων. Γιὰ τὴν ἔδρα ἐξ ἄλλου τῆς Μουσικῆς εἶχαν προταθεῖ, κατὰ σειρά προτιμήσεως, οἱ μουσουργοὶ Μάριος Βάρβογλης, Ἀντίοχος Εὐαγγελᾶτος καὶ Ἄνδρ. Νεζερίτης. Τελικὰ κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν συγκέντρωσε τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸ ψήφων.

—Κατὰ τὶς συνεδριάσεις τῆς ἴδιας ἡμέρας ἡ ἔδρα τῆς Κλασσικῆς Φιλολο-